

der ikke være Tale om, at de kunne have, der kan kun være Tale om et Billighedskrav.

Endelig mente den ærede Minister, at mine Udtalelser i ethvert Tilfælde ikke havde Interesse for Tiendeyderne, de vare kun fremsatte fra et Tiendeejerstandpunkt. Denne Indvending forekommer mig at være af en lidt sofistisk Natur. Naar Tiendeejer og Tiendeyder falde sammen i en Person, er det givet, at deres Interesser ogsaa nøjagtigt ere de samme. Men med Hensyn til de Tiender, som ere frasolgte Ejendommene siden den 1. Februar 1902, bliver det i øvrigt et rent Tiendeyderstandpunkt, der er hævdet i mit Forslag, der vil Tiendeyderen ellers komme til ganske alene at afløse Tiendens fulde Værdi 25 Gange Værdien minus Skatten.

Spørgsmaalet om Fæstegods skal jeg ikke komme ind paa, men give den ærede Minister Ret i, at det er et særligt Anliggende, og det er meget sandsynligt, at det er rigtigt, at der bliver gjort en Undtagelse; det var for øvrigt ogsaa det Standpunkt, som de tidligere Tvangsafløsningslove have hvilet paa, at Fæstegods skulde være undtaget, men alle andre Tiender skulde behandles ens.

Maatte jeg endnu kun gøre opmærksom paa, at Reglerne for Tilskud til Afvikling af Hæftelser paa indkøbte Tiender ere alligevel ikke helt ud de samme som Reglerne for Tilskud til Afløsning af Tiender i fremmed Eje. Der er nemlig den Omstændighed, at Skattens kapitaliserede Beløb skal fradrages i Statstilskuddet. For andre Tienders Vedkommende gør dette ikke noget set fra Tiendeydernes Side, de skulle kun svare 18 Gange Værdien, men for Ejerne af indkøbte Tiender kommer med Hensyn til Afviklingen af de Byder, der hvile paa de indkøbte Tiender, den Omstændighed, at man fradrager Skattens kapitaliserede Beløb, til at virke i den Retning, at Tiendeyder — eller Tiendeejer, hvad man vil sige — ikke kan nøjes med at svare 18 Gange Byrdens aarlige Værdi, men skal svare 18 Gange denne plus Skattens kapitaliserede Beløb.

Den ærede Minister fandt sig endvidere i Gaar foranlediget til at fremkomme med en lille Kritik af min Tone i Debatten. Han syntes, at mit Forsvar havde været noget varmere, end der havde været Anledning til. Ja, naar der er Spørgsmaal om, hvorvidt der skal gøres Ret og Skel til alle Sider, er det en Sag, som nok kan bringe Varme i Sindene, derom vidne ogsaa de Udtalelser, vi nys

hørte fra det ærede 3die Medlem for 8de Kreds. Men for øvrigt skal jeg ogsaa sige til Forsvar for min Optræden, at naar man staar saa isoleret, som jeg staar i denne Sag, er man nødt til at tale saadan, at det kan forstaas, hvad man mener, ellers bliver man fuldstændig overhørt — det kan være lidt nok, man bliver hørt endda. — Da det imidlertid er klart nok — trods de fra flere ærede Medlemmer faldne Udtalelser — at mine Ændringsforslag ikke kunne blive vedtagne i dette Øjeblik, da jeg kun har Grund til at tro, at det andet Ting fremdeles staar paa det Standpunkt over for de indkøbte Tiender, som det har vedkendt sig gennem Afstemningen to eller tre Gange, og det derfor er mit Haab, at dette Spørgsmaal vil blive taget op til fornyet Overvejelse og forhaabentlig Gennemførelse i det andet Ting i Overensstemmelse med mit Forslag, og da endelig en Forkastelse her i hvert Fald kun kunde skade Udsigten for at komme til en bedre Ordning i Fremtiden, skal jeg tillade mig at tage mit Forslag under Nr. 3 til § 1 og de dermed i Forbindelse staaende Forslag tilbage saavel som mit Forslag under Nr. 17 angaaende en ny Paragraf og de dermed i Forbindelse staaende Forslag.

Formanden: Ændringsforslaget under Nr. 3 med de særlig dertil knyttede Forslag og Ændringsforslag Nr. 17 med de dertil særlig knyttede Forslag ere tagne tilbage af Forslagsstilleren. Maa jeg spørge, om nogen optager dem? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, ere de bortfaldne.

Landbrugsministeren (Ole Hansen): Forhandlingerne her i Dag have jo særlig drejet sig om det Spørgsmaal, hvorvidt der ogsaa skulde ydes Statstilskud til Afløsning af de Tiender, som ejes af Tiendeyderne selv. Jeg antager, at selv om det Ændringsforslag, der vedrører dette Forhold, er taget tilbage, vil dette dog neppe kunne være Grund for mig til at undlade at gøre nogle Bemærkninger om dette Spørgsmaal. Jeg haaber ikke, at den højtærede Formand har noget derimod. Jeg skal da sige, at jeg ikke er i Stand til at forandre mit Syn paa dette Spørgsmaal. Jeg kan ikke se rettere, end at det er temmelig urimeligt at yde Statstilskud til Afløsning af Tiender, som ikke ere betalte i lange Tider, som hverken den nuværende Bruger eller hans Formand have betalt. Thi det er jo dog Hovedsagen her ved